

Trong ngày tham dự buổi gây quỹ để giúp cho những đồng bào tị nạn Việt Nam còn kẹt sót lại bên Philippines trên 10 năm qua, do Hội LAVAS VIET NAM REFUGEES tổ chức.. Trong những lớp người tị nạn này, đã có những đứa trẻ theo cha mẹ khi còn bé nhỏ hoặc những đứa bé chào đời trong trại tị nạn, tất cả nay đã lớn dần theo thời gian và theo số mệnh của gia đình. May mắn thay vì còn có những người mang tấm lòng thương yêu đồng bào ruột thịt, đã bỏ cả công sức, tiền tài, sự nghiệp để đến Trại và làm việc nơi đó, cũng như vận động để cho các nước thứ ba chấp nhận cho đồng bào mình sớm được định, khép lại trang sử tị nạn của người Việt vào cuối thế kỷ 20 bước sang đầu thế kỷ 21.

ÁNH MẮT EM LÀ BIỂN RỘNG

*Biển đẩy đưa em
Trôi lăn theo vận nước
Hoà theo từng cơn sóng
Em đã ra đi, đi tìm lại mình
Khi chiến tranh vừa chấm dứt,
nhưng con người vẫn còn gờm, cách xa nhau
trên khoang thuyền nhỏ
em nhìn bầu trời
nước mắt chảy dài
mẹ Việt Nam ơi!
Máu này là của mẹ, xương da thịt này là của mẹ
Đất nước này là của mẹ,
Tiếng con nói là tiếng Việt Nam
Sao con lại phải ra đi
Em nhìn lên bầu trời
Tiếng biển gầm vang, biển ngàn triệu vì sao
Thấm đầy môi em,
lời nói hy vọng, tiếng nói bình an
hai chữ Tự do,
Ôi hai tiếng Tự Do đây nước mắt
mờ bao ánh mắt, máu chảy thềm hy vọng
nổi dài bao chờ mong
em đã lớn lên, trên vùng đất xứ người*

*trên bước đường lưu vong
để chờ bến bờ Tự do, một nơi nào chưa biết
trong bao nỗi tuyệt vọng
chôn theo bao tháng năm chờ mong
em là người Việt Nam
mọi người như vô tình
bỏ quên em trong một góc chân trời quá khứ
dù là ngàn thu chôn xác nơi này
những năm mồ đắp vội vã
nơi đây rồi sẽ hoang vu
nhưng cỏ vẫn xanh tươi màu ước mơ
như cuộc đời bao con người thân nhiên chờ đợi
có ai biết được
em mãi là người Việt Nam,*

ngày 21.08.05